

Sygn. akt II PZ 67/05

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krystyna Bednarczyk

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa D. R.

przeciwko Przedsiębiorstwu Ogólnobudowlanemu E. w K. – E. P.

o wynagrodzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 lutego 2006 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w G.

z dnia 25 października 2005 r., sygn. akt III APa .../05,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w G. postanowieniem z dnia 25 października 2005 r., III APa .../05, odrzucił skargę kasacyjną D.R. od wyroku tego Sądu z dnia 5 lipca 2005 r., oddalającego apelacje skarżących od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 18 listopada 2004 r., IV P .../04, zasądzającego od Przedsiębiorstwa Ogólnobudowlanego „E.” w K. – E. P. na rzecz D. R. kwotę 19.576,86 zł z ustawowymi odsetkami od 7 grudnia 2002 r. i oddalającego powództwo w pozostałej części.

Pełnomocnik D. R. jako podstawy skargi kasacyjnej wskazał naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 29 k.p. i art. 78 § 2 k.p. – poprzez ich nieuwzględnienie, a także przepisów postępowania, a to art. 245 k.p.c., art. 246 k.p.c., art. 247 k.p.c. i art. 321 k.p.c. – poprzez „ustalenie stanu faktycznego innego niż wynikał z formalnych umów o pracę.” W konkluzji podniósł, że skarga kasacyjna „stała się konieczna i uzasadniona”.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, skarga kasacyjna wniesiona przez pełnomocnika D. R. nie spełnia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. w związku art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Nie zawiera uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania poprzez wskazanie, czy występują istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych lub nieważność postępowania. Brak uzasadnienia wniosku skargi kasacyjnej jest istotną, nieusuwalną wadą, powodującą jej odrzucenie na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Pełnomocnik skarżącego zaskarżył to postanowienie zażaleniem, wnosząc o jego uchylenie i o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Według niego, Sąd słusznie zauważył, że skarga kasacyjna zawiera braki formalne. Wskazał, że nieuzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z jego „niewagi, a może podświadomego braku zagadnienia prawnego, o którym mowa w przepisach, gdyż zostały naruszone [...] konkretne przepisy K.p. i K.c.” Błędnie myślał, że „sama kasacja /skarga kasacyjna/ jest tym wnioskiem i, że Sąd Apelacyjny ewentualnie wezwie do uzupełnienia braków.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wedle art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., strona skarżąca ma obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z jego uzasadnieniem. Uzasadnienie to powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z powołanym przepisem, Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania bądź skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Pozostaje zatem aktualne orzecznictwo Sądu Najwyższego odnoszące się do art. 393³ § 1 k.p.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), a zwłaszcza dotyczące spełnienia wymogu przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.). Sąd ten wielokrotnie wypowiadał się, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji polega na wskazaniu w skardze, w sposób wyraźny i skonkretyzowany, istotnego zagadnienia prawnego występującego w sprawie, potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź też wykazania, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo albo zachodzi nieważność postępowania. Wyjaśniał również, że spełnienie tego wymogu nie może polegać tylko na odwołaniu się do treści uzasadnienia podstaw kasacyjnych, lecz powinno przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają zakwalifikować kasację do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek usprawiedliwiających przyjęcie kasacji (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002 nr 2, poz. 22 czy z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11). W uchwale połączonych Izb Cywilnej oraz Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02 (OSNC 2003 nr 7-8, poz. 92) Sąd Najwyższy stwierdził, że wymaganie określone w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. jest spełnione także wtedy, gdy skarżący przedstawi jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie kasacji nieważność postępowania lub oczywiste naruszenie zaskarżonym orzeczeniem prawa. Z obszernego uzasadnienia uchwały wynika jednoznacznie, że nie zmieniła ona dotychczasowego orzecznictwa w zakresie sposobu przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji. W szczególności nie uchyliła obowiązku i konieczności skonkretyzowania tychże okoliczności. Samo przeto powtórzenie ustawowych zwrotów nie czyni zadość prawidłowemu przedstawieniu okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania. Powołanie oczywistego naruszenia prawa, jako

okoliczności uzasadniającej rozpoznanie kasacji, jest spełnieniem wymagania z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., jeżeli zawiera przytoczenie konkretnego przepisu prawa i argumentacji powiązanej z okolicznościami sprawy, z której wynika, że naruszenie jest widoczne, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy.

Przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz wskazanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej i jego uzasadnienie (art. 398³ § 1 pkt 3 k.p.c.) stanowią dwa różne, niezależne od siebie wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przytoczenie podstaw kasacyjnych ogranicza się do wskazania naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ k.p.c.). Przy tym, skarżący powinien powołać konkretne przepisy prawa i uzasadnić na czym ich naruszenie polega. Z kolei spełnienie wymogu przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie polega na wskazaniu w skardze istotnego zagadnienia prawnego występującego w sprawie, potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź też wykazania, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo albo zachodzi nieważność postępowania. Wymaganie przewidziane w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. nawiązuje do instytucji przedsądu, w ramach której Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarga kasacyjna wniesiona przez pełnomocnika D. R. zawiera przytoczenie podstaw kasacyjnych (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.), lecz nie czyni zadość wymaganiu przedstawienia uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 398⁹ § 1 k.p.c.). W szczególności wymogu tego nie spełnia użyty przez pełnomocnika skarżącego zwrot „kasacja stała się konieczna i uzasadniona”.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 394¹ k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.